

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

A R R E S T

**nr. 196.387 van 25 september 2009
in de zaak A. 194.037/IX-6529.**

In zake : Ludovic LAUWEREYNS,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat K. DUPONT,
 kantoor houdende te RONSE,
 Politiekegevangenestraat 33

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Justitie.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Ludovic LAUWEREYNS op 22 september 2009 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van twee beslissingen van 16 september 2009 van de FOD Justitie, directoraat-generaal penitentiaire inrichtingen, directie van de strafinrichting van Oudenaarde “waarbij er in de ene beslissing 1 week verplicht verblijf op de cel werd opgelegd vanaf 7/10/2009 tot en met 13/10/2009 en waarbij in de tweede beslissing enerzijds 3 weken verplicht verblijf op cel vanaf 16/09/09 tot en met 6/10/2009 werd opgelegd en anderzijds werd bevolen dat het geld en de CD dienden te worden gedeponereerd en dat de bezoeker DELETREZ Christophe diende te worden geschrapt”;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de nietigverklaring vordert van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 23 september 2009 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 september 2009, om 10.00 uur;

Gelet op de beschikking van 23 september 2009 waarbij aan de verzoeker het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend voor wat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid betreft;

Gehoord het verslag van staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DUPONT, die verschijnt voor de verzoeker, en van attaché V. ARICKX, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van adjunct-auditeur A. VAN STEENBERGE bij beslissing van 31 oktober 2008 van de auditeur-generaal gemachtigd om ter openbare terechtzitting advies te verlenen;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973,

OVERWEEGT WAT VOLGT :

1. Feiten

De partijen betwisten de feiten niet die aan de basis liggen van de bestreden tuchtrechtelijke beslissingen van 16 september 2009.

2. Overeenkomstig artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.1. Bij de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid zijn de rechten van verdediging en de mogelijkheid van een onderzoek van de zaak tot een strikt minimum beperkt. (zie o.m.: R.v.St., AQUERIAGHEL, nr. 183.937, 6 juni 2008)

De toepassing van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid verstoort het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State op ernstige wijze, beperkt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en brengt de uitoefening van de rechten van de verdediging van de verwerende partij aanzienlijk in het gedrang. De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven, in die zin dat ze slechts mag worden

aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, ofwel door verzoeker op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond. (zie o.m.: R.v.St. CALLEBAUT, nr. 175.912, 18 oktober 2007)

Er mag geen wanverhouding bestaan tussen de termijn die de verzoeker zich voor het formuleren van het verzoekschrift heeft voorbehouden enerzijds, en de termijn die aan de verwerende partij wordt opgelegd om haar verdediging naar voor te brengen en de termijn waarover de Raad van State nog beschikt om uitspraak te doen, anderzijds.

Het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid tot schorsing wordt onder meer afgemeten aan de haast die een verzoeker betoont bij het instellen van zijn vordering. (zie o.m.: R.v.St., ASPIRAVI, nr. 119.292, 13 mei 2003)

De verzoeker doet niet blijken van de vereiste spoed, diligentie en alertheid.

2.2. Het is vaste rechtspraak van de Raad van State dat bij tuchtmaatregelen tegen gedetineerden men geacht wordt diligent en alert te handelen indien het verzoekschrift wordt ingediend binnen een termijn van vijf dagen. (zie o.m.: R.v.St., FELSKA, nr. 195.052, 3 juli 2009; R.v.St., GROOTAERT, nr. 189.576, 20 januari 2009; R.v.St., TAZI, nr. 186.544, 26 september 2008).

De verzoeker heeft reeds kennis van de bestreden beslissingen sedert 16 september 2009, maar dient pas op 22 september 2009 een verzoekschrift in waarbij de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd.

De verzoeker geeft in zijn verzoekschrift geen verantwoording waarom zolang gewacht werd met het indienen van een verzoekschrift. De oorzaak van het uitstel ligt bij het gebrek aan diligentie van de verzoeker.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Wat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft, stelt de Raad van State ten overvloede vast dat aan de verzoeker enkel de gemeenschappelijke activiteiten en het individueel bezoek worden ontzegd en dat hij moet bellen vóór 17.30 u. Hij behoudt het recht op kinderbezoek. De wandeling verloopt individueel.

Gelet op de duurtijd van de tuchtstraffen van 16 september 2009 tot 6 oktober 2009 en van 7 oktober 2009 tot en met 13 oktober 2009 en hun zwaarte, marginaal getoetst aan de gepleegde tuchtfeiten, toont de verzoeker niet aan dat de bestreden beslissingen hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kunnen berokkenen.

4. Bijgevolg is niet voldaan aan twee van de drie cumulatieve voorwaarden van voornoemd artikel 17, §§ 1 en 2.

**OM DIE REDENEN
BESLIST DE Wnd. VOORZITTER :**

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
25 september 2009, door :

de HH. D. MOONS,
W. GEURTS,

staatsraad, wnd. kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

D. MOONS.